

בגזרת נירים אין כל חדש

נירים שקמה — שקמה לגמרי. לפני כמה שעות בלבד געש, מרחק כמה קילומטרים מכאן, הקרב הגדול ביותר מאז 1949. איש לא ינחש זאת בבואו לנירים. אין התקלות. אין שיחות נרגשות. שז דבר. דומה שזה יום ככל הימים.

אולם זוהי, כמובן, אשלייה. נירים מוכנה עד לאחרון בניה ובנותיה. אלא שנירים ותיקה מאד, מנוסה מאד. הצעירים בכרמיה רגשו, צהלו, לא הבליו על מצב רוחם המרומם. אנשי נירים אינם רוגשים, אינם צוהלים, ואין להם שם מצברות מרר מם שיש להבליג עליו.

נירים עברה בצורה עניינית, מעשית, שקמה, כמו צבא סדיר. ובצדק: כי נירים היא צבא סדיר, צבאיקבע במובנו הנכון ביותר של המושג. בתש"ח ישבו אנשיה במשך שנה תמימה בחפירות, מעט ירוי מה מן הנקודה הנוכחית, מוכנים בכל שעות היום והלילה להפגזות המצרים. להם מתאים החרוז הישן: „מי שלא טעם — אינו יודע את הטעם / ומי שכבר טעם — אינו רוצה לטעום עוד פעם...“

היה זה כאילו הכניס מרכו המשק את סידור העבודה הרגיל למגירה, הוציא מ' חוכה סידור עבודה ב'. הכל מתנהל בשקט כה רב.

בפתח חדר האוכל מונחים כמה רובים, כמה קובעי פלדה של החברים האוכלי. בשעת הארוחה ניגשת חברה ממושקפת מרכו, שואלת כמה שאלות מעשיות: האם לשים את השוקולד במקלטיז או לרכזה במקום אחד? צעיר בח לצת עבודה טלואה שואל ביחס לקשר עם עמדה פלוגית. גבר רחב ובלתי נרגש, עונה תך כדי אכילה קובע ישיבה.

דרוש חוש אבחה דק מאד כדי להרגיש כי שקט זה אינו פרי בטחון מופרז. אינו שחצנות. נירים היא פירמה, גם מעבר לגבול — והיא יודעת זאת היטב. המצרים יזכרים אותה מזמן המלחמה. אם יתכנו מהלמה רצינית, תהיה נירים מועמדת מתקבלת על דעתם. אם ירצו להפגוז, תהיה נירים מטוחת. אולי מתכופף ברגע זה קצין תותחנים מצרי על גבי המפה? אולי מוכנס ברגע זה פגז לתוך הקנה? אולי נערכת ברגע זה פלוגה נצרית להתקפה?

יתכן, אולם אם כך הדבר, יודעים אנשי

סיר לילה בבונקר. ילדי אחד המשקים התרגלו במהרה לחיות יומם ולילה בבונקר. הם ישנים איש בצד רעהו, על מזרונים.

הפעוטים בכרמיה: אחד המשקים הכין סידורים מתאימים לשעת חירום. בבונקר של הפעוטים הוכן כלוב קטן לכל תינוק.

בונקר באחד המשקים. בני המקום סבורים כי מה שבטוח בטוח. השאירו את פעוטיהם בבונקר העמוק, בעוד שהם עצמם עוסקים בעבודות החיוניות השונות בשעה זו.

הותיק האמיתי חוזר על מעשה הטירוף: הוא נכנס למקלט עם התחלת ההפגזה. הוא יידע מה זאת הפגזה, והוא יודע שאם תבוא ההתקפה בעקבות הפגזים, מוטב לו לצאת מן הבונקר כשהוא טרי ורענן.

אנשי נירים הם פטריוטים גדולים לחפיי וות. שמעם התפשט בארץ בתור שכאלה. לא פעם הרגינו את פקידי המוסדות השונים. בונקרים? למה בונקרים? הלא כל בונקר עזר לה כמחיר דירת לוכסים אחת לפקיד בתל אביב: 14 אלף ל"י.

אולם הכבוד הרב שרוחשים בני נירים ל' תותחים רק התגבר במרוצת הימים. לפני שלושה חדשים פתחו תותחי המצרים באש.

הרועה לקח את העדר בכיוון ההפוך. לפתע ירדו כמה פגזים — מעבר למשק, לתוך העדר. הרועה נהרג. חבר וחברה נפצעו. לשניהם נקטעו

נירים שלא יוכלו לשנות זאת. והם יודעים שעשו כל אשר יכלו לעשות כדי לקדם את פני הרעה.

העמדות תפוסות ומוכנות. כל איש נושא את נשקו האישי. כל אחד יודע מה עליו לעשות.

עם, בבוא אורח לקיבוץ, היו קובעים עים לו מקום לינה, מראים לו אחר-כך, בתנועה קצת נבוכה, היכן בית השימוש וה' מקלחת. כיום, בבוא אורח למשק נירים, מסדירים לו מקום לינה, מראים לו אחר-כך, בלי כל מביכה או פאתוס, היכן הבונקר הקרוב ביותר.

יחסו של אדם לחפירה עובר שלושה שלבים. השירון הירוק רץ לחפירה בהישמע שריקת הפגז הראשון. לוחם ותיק יותר בז למקלטים. לא יברח איש כמוהו. הוא כבר ראה הפגזות גרוציות יותר, ואילו הלוחם

ליל מנוחה? אנשי אחד המשקים מבליים את ליל האן-יוניס מוכנים לכל, בשכבם בצד נשקם האישי ליד העמדות. וותיקי המשק רגילים למצבים כאלה, מקבלים את דין הביצורים כדבר מובן מאליה, מקדישים את כל זמנם להמחשת סיסמתם המפורסמת: „זיעה חוסכת דם“.